

A siker definíciója

Térjünk most vissza a sikerről megfogalmazott definíciókhoz. Ki sikeres? Kizárólag az az ember sikeres, aki folyamatosan munkálkodik egy arra érdemes cél elérése érdekében. Ő az, aki közli, hogy: „*Ezzé és ezzé fogok válni*”, majd elkezd ennek a célnak az eléréséért erőfeszítéseket tenni.

Megmondom én, kik a sikeres emberek. Sikeres az a tanár, aki azért tanít az iskolában, mert ezt akarja csinálni. Sikeres az az asszony, aki hivatásos anya és feleség, mert anya és feleség akart lenni, és jól is teszi a dolgát. Sikeres az a férfi, aki a sarki benzinkutat üzemelteti, mert ez volt az álma – mert ezt akarta csinálni. Sikertörténet annak az eredményes értékesítő üzletembernek az élete, aki mindig is első osztályú értékesítő akart lenni, és a cégével együtt akart növekedni és fejlődni.

Bárkinek az élete siker, aki szándékosan egy korábban megálmodott állást tölt be, mert szánt szándékkal e mellett döntött. Ám húsz emberből ez csak egyre igaz. Ezért is van az, hogy manapság nincs igazán konkurencia, csak ha megteremtjük magunknak. Versenyzés helyett semmi más dolgunk nincs, mint alkotni.

20 éven át kerestem a titkot, hogy mi határozza meg, vajon mi történik egy emberi lényel. Létezik valamiféle kulcs, akartam tudni, amelytől a jövő nagyrészt előre megjósolható ígéretté válik? Létezik olyan kulcs, amely garantálhatja, hogy valaki sikeres legyen, ha tudomást szerezne róla, és tudná, hogyan kell használnia?

Ami azt illeti, létezik ez a titok, és én meg is találtam. Elgondolkodtál már azon, hogy lehet, hogy oly sokan nagyon keményen és becsületesen dolgoznak anélkül, hogy bármi különösebbet elérnének, mások meg látszólag nem dolgoznak keményen, és mégis mindent megkapnak? „*Aranyat ér a keze* – biztosan hallottad már ezt másoktól. – *Bármire is nyúl, az aranyá válik.*”

Továbbá észrevetted-e, hogy aki sikeressé válik, az általában a továbbiakban is sikeres lesz, ugyanakkor aki egy merő szerencsétlenség, az általában mindig is kudarcot vall? Ez a célok miatt van. Vannak köztünk, akiknek vannak céljai, és vannak, akiknek nincsenek. A célokkal rendelkező emberek boldogulnak, mert tudják, hová tartanak. Ilyen egyszerű az egész.

Képzeld el egy kikötőből éppen a tengerre kifutó hajót, amelynek az egész útja el van tervezve, a térképen is be van jelölve. A kapitány és a legénység pontosan tudja, hová tartanak, és hogy milyen hosszú lesz az utazás. A hajónak határozott célja van. 10 ezerből 9999 esetben a hajó oda érkezik, ahová indult.

Most pedig vegyünk egy másik, az elsőhöz nagyon hasonló hajót, csak éppen ne legyen rajta se legénység, se kapitány a kormánykeréknél. Ne adjuk meg neki az irányt, ne legyen irányzéka, ne legyen célállomása, csak indítsuk be a motort, és hagyjuk, hadd menjen! Bizonyára egyetértesz vele, hogy ha ez a hajó egyáltalán kijut a kikötőből, vagy elsüllyed, vagy egy lakatlan partszakaszra vetődik gazdátlanul. Nem képes sehová eljutni, hiszen sem

úti céllal, sem az irányítást végző legénységgel nem rendelkezik. Az emberi lényekkel is hasonló a helyzet.

Vegyünk például egy értékesítőt; a világon senki más nincs egy jó értékesítőn kívül, aki előtt ugyanolyan fényes jövő állna. Az értékesítés a legjobban fizetett foglalkozás, ha jók vagyunk benne, és ha tudjuk, hová tartunk. Minden vállalatnak első osztályú értékesítő szakemberekre van szüksége, és ezeket az embereket gazdagon megfizeti. Számukra a határ a csillagos ég. Ennek ellenére hány ilyen embert lehet találni?

Valaki egyszer azt mondta: „*Az emberi faj nem arra koncentrál, hogy megakadályozza az erős győzelmét, hanem hogy megakadályozza a gyenge vereségét.*”

A mai amerikai gazdaságot egy háború idején közlekedő hajókonvojhoz lehetne hasonlítani. Az egész gazdaság lelassul, hogy megvédje a leggyengébb láncszemet, mint ahogy a konvojnak is olyan sebességgel kellett haladnia, hogy a leglassúbb kereskedelmi hajója is a konvojban tudjon maradni.

Ezért is olyan könnyű biztosítani a megélhetésünket. Manapság nem kellene különösebb észbeli képességek vagy tehetség, hogy az ember elég pénzt keressen és eltartson egy családot. Tehát létezik egy úgynevezett biztonsági fennsík, ha erre vágyik az egyén, de nekünk kell eldöntenünk, hogy ezen a fennsíkon felül még milyen magasra akarunk eljutni.

Most pedig térjünk vissza a földkerekség LEGFURCSÁBB TITKÁRA, arra a történetre, amelyet ma el akarok neked mondani. Miért lesznek sikeresek azok, akiknek vannak céljaik, és miért vallanak kudarcot a céllal nem rendelkezők?

Nos, hadd meséljek el valamit, amit ha megértesz, azonnal megváltoztatja az életed! Ha teljesen megérted, amit most elmondok neked, az életed soha többé nem lesz ugyanolyan, mint korábban! Hirtelen arra eszmélsz majd, hogy mintha vonzanád a jó szerencsét. Minden, amit akarsz, egyszerűen összejön. És onnantól nem lesznek problémáid, aggályaid, a mardosó szorongás, amelyet addig éreztél, megszűnik. A kétségek, a félelem – mind-mind a múlté lesznek.

Íme, a siker kulcsa, és a kudarc kulcsa is egyben: **Azzá válunk, amire a legtöbbet gondolunk.** Hadd mondjam el még egyszer. **AZZÁ VÁLUNK, AMIRE A LEGTÖBBET GONDOLUNK!**

A történelem folyamán a nagyszerű, bölcs emberek, tanárok, filozófusok és próféták rengeteg különböző dologgal kapcsolatban vitatkoztak egymással. Csak ebben az egyben értettek teljesen és mindannyian egyet. Hallgassuk meg, mit mond erről Marcus Aurelius, a nagy római császár: „*Az ember élete olyan, amilyenné gondolatai teszik.*”

Disraeli szavaival: „*Minden eljön, ha hajlandóak vagyunk kivárni. Kitartó meditációval oda jutottam, hogy egy meghatározott céllal rendelkező emberi lény mindenképpen eléri a célját, és semmi nem állhat ellen az akaratainak, amely a beteljesülés érdekében akár még a létezését is kockára teszi.*”

Ralph Waldo Emerson így ír: „Az ember nem más, mint amire egész álló nap gondol.” William James szerint pedig: „Az én generációm legnagyobb felfedezése, hogy az emberi lények megváltoztathatják az életüket, ha változtatnak a gondolkodás módjukon.” Továbbá azt is mondta: „Mindössze annyi a dolgunk, hogy teljes nyugalommal úgy teszünk, mintha a szóban forgó dolog valóság lenne, lankadatlanul, és akkor az adott dolog olyan módon kapcsolódik be az életünkbe, hogy végül mindenképpen valósággá válik.”

Ezen kívül az is az ő gondolata, hogy „Egyszerűen, ha eleget foglalkozol egy céllal, szinte bizonyos, hogy el is éred azt. Ha gazdag akarsz lenni, gazdag leszel. Ha tanult ember akarsz lenni, tanult ember leszel. Ha jó akarsz lenni, jó leszel. Csak az a fontos, hogy igazán vágyjál ezekre a dolgokra, kizárólag ezekre vágyjál, és ne vágyakozz egy időben száz egymással össze nem illő dologra egyformán erősen.”

A Bibliában Márk evangéliumában (9.23) ezt olvashatjuk: „Ha hiheted azt, minden lehetséges annak, aki hisz.”¹

Régi barátom, Dr. Norman Vincent Peale ezt így fogalmazta meg: „Ez a világmindenség egyik legnagyobb törvénye. Mennyire szeretném, ha már nagyon fiatal emberként rátaláltam volna. Az életem sokkal későbbi szakaszában döbbsenem rá, és az egyik legnagyobb, ha nem egyenesen a legnagyobb felfedezésnek tartom az istennel való kapcsolatomon kívül. A nagyszerű törvény egyszerűen és röviden annyi, hogy ha negatív keretek között gondolkodsz, az negatív eredményekhez vezet. Ha pozitív szemlélettel gondolkodsz, akkor pozitív eredményeket fogsz elérni. Ez az egyszerű tény” – majd hozzátette: „Ez az alapja a jólétet és sikert meghatározó bámulatos törvénynek. Négy szóval: higgy és sikerülni fog.”

William Shakespeare szavaival: „Árulónk a kétség: Attól foszt meg, mit könnyedén elérnénk, Ha volna merszünk.”²

George Bernard Shaw így írt erről: „Az emberek mindig a körülményeket okolják amiért azzá lettek, amik. Én nem hiszek a körülményekben. Ezen a világon mindig azok az emberek boldogulnak, akik kinyitják a szemüket, és megkeresik a nekik való körülményeket, ha pedig sehol sem találják, akkor megteremtik.”³

Nos, eléggé nyilvánvaló, nem igaz? Ráadásul aki csak rájött erre, egy ideig mind azt hitte, ő volt az első, aki rádöbbsen erre a bölcsességre. Azzá válunk, amire a legtöbbet gondolunk.

Így hát logikus következtetés, hogy aki egy konkrét és arra érdemes célt tart szem előtt, az el is fogja érni, mert ő erre gondol, és mind azzá leszünk, amire a legtöbbet gondolunk.

Másfelől viszont akinek nincs célja, aki nem tudja, merre tart, és akinek a gondolatai szükségképpen a zavartság, aggodalom, félelem és szorongás gondolatai, az szintén azzá válik, amire gondol. Az élete úgy alakul, hogy a düh, félelem, szorongás és aggodalom fogja meghatározni. Ha pedig semmire sem gondol, akkor semmi sem lesz belőle.

¹ Károli Gáspár fordítása

² Mészöly Dezső fordítása

³ Réz Ádám fordítása

Na, már most, hogyan is működik mindez? Miért válunk azzá, amire a legtöbbet gondolunk? Nos, elmondom neked, már amennyire tudásunk van róla. Ehhez pedig hadd mutassak be egy élethelyzetet, amely az emberi elmét jól modellezi.

Tegyük fel, hogy egy gazdának van egy darab földje, méghozzá jó, termékeny földje. Ez a föld választás elé állítja a gazdát: bármit vethet bele, amit csak akar, a föld nem törődik vele. A gazda dolga, hogy meghozza a döntést. Ne feledd, hogy most az emberi elmét a földhöz hasonlítjuk, mert ahogy a föld, az elme sem törődik vele, milyen gondolatokat plántálsz belé. Azt fogja visszaadni, aminek a magját elültetted benne, de az nem számít neki, pontosan minek a magjait szórtad el.

Mondjuk, hogy ennek a gazdának két mag van a kezében, az egyik egy szem kukorica, a másik egy nadragulya magja, utóbbi halálos mérge. A gazda ás két kis lyukat a földbe, és mindkét magot elülteti. Az egyikbe a kukoricát, a másikba a nadragulyát. Mindkét lyukat betemeti, megöntözi, majd gondozza a földet. Vajon mi történik?

A föld ugyanúgy visszaadja, amit belé vetettek. Ahogy a Bibliában is áll: *„Ki mint vet, úgy arat”*. Ne feledd, a földnek nem számít; a mérgező növényt épp olyan bőséggel fogja táplálni, mint amilyen csodálatos bőséggel a kukoricát visszaadja neked. Vagyis nagyra nőnek a növények, a kukorica csak úgy, mint a mérge.

Az emberi elme sokkal termékenyebb, sokkal hihetlenebb és rejtélyesebb, mint a föld, de ugyanúgy működik. Nem törődik vele, mit ültettünk belé. Sikert, kudarcot, konkrét, értelmes célt vagy zavarodottságot, félreértést, félelmet, aggodalmat, és így tovább. Ám amit belé ültetünk, azt vissza kell, hogy adja nekünk.

Amint látod, az emberi elme az utolsó, nagyrészt még feltérképezetlen kontinens a földön. A legvadabb álmainkat megszegyenítő gazdagságot rejt; bármit nagyra növeszt, aminek csak elvetjük belé a magjait.

Lehet, hogy most megfordul a fejedben, hogy *„Igen, de ha ez igaz, akkor miért nem használják többet az emberek az elméjüket?”* Az a helyzet, hogy szerintem már erre is megvan a válaszuk. Az elménket születésünkkor alapértelmezett berendezésként kapjuk, ingyen van, és mindennek, amit minden ellenszolgáltatás nélkül elnyerünk, kevés jelentőséget tulajdonítunk. Azokat a dolgokat tartjuk sokra, amelyekért pénzt fizettünk.

Az igazság pedig paradox módon ennek éppen az ellentéte. Minden, ami csak valóban értékes az életben, azt ingyen kapjuk. Az elménket, a lelkünket, a testünket, a reményeinket, az álmainkat, az ambícióinkat, az intelligenciánkat, a családjunk, gyermekeink, barátaink és a hazánk iránt érzett szeretetünket – mindez a felbecsülhetetlenül nagy értékünk ingyenes. Ám azok a dolgok, amelyek a pénzünkért megvásárolhatóak, tulajdonképpen nagyon alacsony értéket képviselnek, és bármikor pótolhatóak.

Egy jó ember, ha teljesen elszegényedik is, képes újra nagy vagyont felhalmozni. Sokszor egymás után is képes erre. Ha le is ég a házuk, újra tudjuk építeni. Ám mindazt, amit ingyen megkaptunk, soha többé nem tudjuk pótolni. Az emberi elmét azért nem használjuk, mert egyszerűen természetesnek vesszük a létezését.

https://pongor-uzleti-konyvek.hu/earl_nightingale_a_legfurcsabb_titok_554

A megszokottat hajlamosak vagyunk alábecsülni. Az elménk bármilyen feladatot el tud végezni, amit csak kiszabunk neki, ám általában csak kis, jelentéktelen dolgokkal bízunk meg, ahelyett, hogy nagy és fontos feladatokat adnánk neki.

Több egyetem kutatói is bizonyították már, hogy a legtöbben a képességeinknek mindössze 10 %-át használjuk, vagy még annyit sem.

Ezért most dönts el, mit is akarsz! Ültesd el a célodat az elmédbe. Ez a legfontosabb döntés, amit valaha meg fogsz hozni életed során.

Mit is akarsz? Kiemelkedő értékesítő akarsz lenni, jobb akarsz lenni a konkrét szakmádban? El akarsz jutni valahová a cégeden, a közösségeden belül? Meg akarsz gazdagodni?

Nem kell mást tenned, csak elvetned ezt a magot az elmédben, gondozni, állhatatosan munkálkodni a célod elérésén, és valósággá válik. Nemcsak hogy valósággá válik, de nem is történhetne másként.

Tudod, ez épp olyan törvény, mint Sir Isaac Newton gravitáció törvényei. Ha felmászol egy épület tetejére, és leugrasz onnan, mindenképpen lefelé fogsz elmozdulni, soha nem felfelé. Ugyanígy van ez a természet minden egyéb törvényével. Mindig működnek – megváltoztathatatlanok.

Gondolj a célodra nyugodt, pozitív hangulatban! Képzeld el magad lelki szemeid előtt úgy, mintha már el is érted volna ezt a célt. Lásd magad mindazon cselekvések közepette, amelyeket akkor fogsz végezni, ha már elérted a célod!

A mi éránkat a fenobarbitál korának szokás nevezni; a gyomorfekély, az idegösszeroppanások és a nyugtatók korának – egy olyan korszakban, amikor az orvostudomány az egészség és hosszú élet új dimenziójába juttattak minket, túlságosan sokan hajszoljuk magunkat aggodalmaskodva idő előtt a sírba, miközben a saját kis módszereinket alkalmazva igyekszünk megküzdeni a problémákkal, ahelyett, hogy elsajátítanánk a nagy törvényekből néhányat, amelyek mindenről gondoskodnak helyettünk.

Mіндеzt a megrögzött gondolkodásmódunknak köszönhetjük. Mindannyian a saját gondolataink teljes összessége vagyunk. Mindenki azért van ott, ahol van, mert pontosan ott akar lenni valójában, akár bevallja, akár nem. Mindannyiunknak a gondolatai gyümölcséből kell élnie a jövőben, mert amit ma és holnap, jövő hónapban és a jövő évben gondolsz, az alakítja az életed, és határozza meg a jövődet. Az elméd vezet téged.

Emlékszem, egyszer Arizonán hajtottam keresztül, és láttam egy óriási földmunkagépet, amint 60 km/h sebességgel robogott az úton, ránézésre 30 tonnányi földdel megpakolva – roppant nagy, hihetetlen gépezet volt –, magasan fenn a tetején pedig egy kis ember gubbasztott a kormánykerék mögött, onnan vezette a gépet.

Ahogy elhaladtam mellette, egyszer csak rádöbbsentem, mennyire hasonlít ez a gép az emberi elméhez. Tegyük fel, hogy ott ülsz egy ilyen hatalmas energiabomba kormányánál. Vajon karba tett kézzel hátradölnél, és hagynád, hogy az árokba hajtson? Vagy két kézzel, erősen

megragadnád a kormánykereket, és ezt az erőt egy adott, értelmes cél felé kormányoznád és vezetnéd? Tőled függ; te ülsz a vezető székében.

Látod, maga a törvény, amely a sikerünk kulcsa, kétélű fegyver. URALNUNK KELL A GONDOLATAINKAT! Ugyanaz a szabály, amely a sikerben, gazdagságban, boldogságban és az általa az önmagának és a családjának megálmodott minden másban bővelkedő élethez segíthet valakit, ugyanaz a törvény juttathatja a süllyesztőbe is. Minden azon áll, vagy bukik, hogyan használja, jól-e, vagy rosszul. Ez a LEGFURCSÁBB TITOK a világon.

Hogy miért tartom furcsának, és miért is nevezem titoknak? Tulajdonképpen egyáltalán nem is titok. Először a legrégebbi bölcsék közül hirdették többen, a Bibliában pedig újra és újra felbukkan. Ám azok közül, akik megismerték, csak nagyon kevesen értették meg. Ezért is furcsa, és hasonlóan furcsa okokból – ezért is marad lényegében titok.

Szerintem ha végigsétálsz a városod fő utcáján, és megkérdezed az egyik járókelőt a másik után, hogy mi a siker titka, nagy valószínűséggel egy hónap alatt sem találsz senkit, aki meg tudná neked mondani.

Ez az információ elképesztően értékes számunkra, ha tényleg megértjük, és alkalmazzuk. Értékes számunkra, és nem csak a saját életünkre vonatkozóan, hanem a körülöttünk lévők: a családtagjaink, a beosztottaink, a munkatársaink és a barátaink életére vonatkozóan is.

Az élet jó esetben izgalmas kaland; nem szabadna unalmasnak lennie. Mindannyiunknak teljes életet kellene élnie, élnünk kellene. Mindenkinek örülnie kellene reggel, amikor felkel az ágyból, olyan munkát kellene végeznie, amelyet szeret, mert jól is csinálja.

Egyszer hallottam Grove Patterson, a *Toledo Daily Blade* néhai kiváló főszerkesztőjének beszédét, amelynek végén olyasmit mondott, amit azóta sem felejték el. Így hangzott: „*A lapkiadás világában eltöltött éveim során számos dolgról meggyőződtem. Többek között arról, hogy az emberek alapvetően jók, és hogy mind valahonnan jövünk, és valahová tartunk. Ezért az itt eltöltött időnket izgalmas kalanddá kellene tennünk*”.

A világmindenség nagy tervezőmérnöke nem a semmibe tartó lépcsőt épített. Minden tanítók legnagyobbika, a Galilea földjéről származó ácsmester újra és újra elmondta nekünk a titkot. „*Legyen néktek a ti hitetek szerint.*”⁴

⁴ Károli Gáspár fordítása